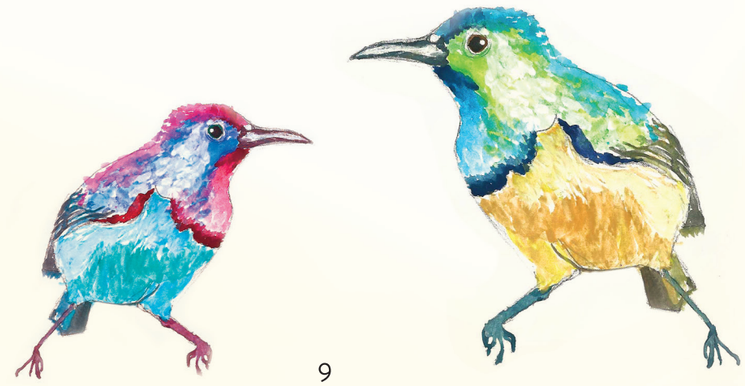

Gigi era o girafă ca toate girafele.
Locuia în savană, în Africa, împreună cu părinții săi.
Își petrecea cam toată ziua mâncând frunze
de toate felurile.
Preferatele ei erau frunzele și florile de salcâm.
În unele zile mânca și treizeci de kilograme de frunze.
Gigi dormea doar două-trei ore în timpul zilei,
așa că deseori se plictisea. Își dorea foarte mult
să aibă și ea o soră sau un frate cu care să se joace.
Așa cum vedea la alte animale în savană.

Uneori, Gigi se furișa chiar până în zona unde știa
că se află leii cei fioroși, de care mama sa o învățase
că e nevoie să se ferească. Îi plăcea să privească puii
de leu cum se joacă, cum fac tumbe
și se hârjonesc, cum se îmbrățișează și cum adorm
unul pe burta celuilalt...

- O soră sau un frate aș vrea și eu, mămico. Să aibă gâtul lung, așa ca mine. Să pot vorbi cu ea sau cu el fără să mă aplec ca să mă audă. Și să găsim împreună jocuri de-ale girafelor. Să mă ascund prin tufișuri stufoase și ea sau el să mă găsească.
Începuse să compună versuri cu rimă și să le recite în gura mare prin savană:

Cu o soră lângă mine
M-aș juca eu mult mai bine.
Din flori ne-am face-apoi cercei
Și ne-am apăra de lei.

De-aș avea un frățior
Nu aș ști ce-nseamnă dor.
I-aș culege frunze multe,
Să-i arăt cum e s-ajute!

Gigi a avut ceva timp de așteptat până când mama
sa i-a făcut o surioară. I-a observat burta mamei
crescând timp de 15 luni și s-a tot gândit cum
o să se joace ea cu surioara sau cu frățiorul ei.

Într-una dintre zile mama sa se pregătea să nască, așa că a chemat-o pe Gigi să îi fie aproape în acel moment foarte important. Gigi a putut să vadă cum apare un pui de girafă pe lume. Mama ei stătea în picioare și, deodată, a căzut din burta ei puiul cel mic de girafă. Sora ei mai mică.

Cum mama girafă e înaltă cam cât 3 oameni adulți puși unul peste celălalt, puiul de girafă a căzut de la înălțime direct pe pământ.

Gigi s-a dus repede lângă sora ei și a început să o lingă pe față ocrotitor. Se speriase de la căzătura puternică și era îngrijorată să nu fi pățit ceva.

În timp ce o lingea pe Vivi, pentru că așa au numit-o pe surioara ei, Gigi a observat că pielea acesteia este roz bombon cu pete.

Cum se mai spune, roz bombon cu picățele.

Cred că așa arătăm noi, girafele, imediat după naștere, își spuse Gigi în gândul său, așa că nu a dat importanță acestui detaliu.

În curând, animalele din savană au aflat despre
apariția unui nou pui de girafă și au venit,
rând pe rând, să o vadă pe Vivi.
Au venit în vizită unchi, mătuși, verișori girafe, câteva
zebre și antilope....
Cum ajungeau și o vedeau pe Vivi, toți se minunau
de coloritul ei nemaivăzut:
- Vai, dar ce roz frumos!
- Dar ce mică și drăgălașă e!
- Vai, ce bebeluș simpatic!
- Dar ce frumoasă și colorată e!
- Ce piele fină și ce ochi blânzi!
- Ce obrăjori grăsuni!
Toată lumea o complimenta pe Vivi și se minuna
de culoarea pielii ei.
- E posibil să fie un semn divin.
- Poate va ajunge înțeleapta savanei! spuneau ei.

În tot acest timp, toți uitaseră de Gigi.
Parcă nici nu o vedeau, deși era mereu chiar lângă
Vivi. *Oare eu sunt invizibilă?* se gândea Gigi cu
tristețe. *Oare eu nu mai sunt simpatică și drăgălașă?*
Oare pe mine nu mă mai iubește nimeni?
- Dar și eu sunt bebeluș! striga uneori Gigi către mătușile
sale, încercând să le atragă atenția asupra sa.
- Ba nu, tu ești girafă mare!
- Nu mai ești bebeluș de mult timp!
- Ba da! Eu sunt bebeluș! Vivi e girafă mare! Vivi
nu e bebeluș! Ba și eu sunt roz bombon cu picățele!
Cei din jur nu înțelegeau însă ce vrea Gigi să le
transmită. Îi spuneau mereu că ea e girafă mare
și râdeau de ea când se credea roz bombon cu picățele.
Mătușa Anette chiar o duse pe Gigi la primul ochi de apă
mai mărișor, să se vadă în oglinda apei. Să vadă că ea e o
girafă ca toate girafele: cu pete maro și dungi
galbene. Gigi se uita în oglinda apei și continua
să spună că și ea este roz bombon cu picățele.

Mama girafă era obosită după nașterea lui Vivi.
Nu dormea aproape deloc, căuta de mâncare,
o alăpta pe Vivi și nu observa că draga ei Gigi
era în fiecare zi mai tristă.
Tatăl girafă era mereu în căutarea unui loc
sigur în care să stea cu familia sa, îngrijorat
de un eventual atac al leilor.
Vivi ar fi fost prea mică pentru a alerga din calea
primejdiilor, așa că tatăl stătea mereu cu gâtul lung
și ochii spre orizont, gata să observe
orice posibil pericol.